

Вървете, гжсици, въ два реда,
Изхитрихъ азъ глупакъ-дѣда“!..

— Каквото пѣе нашата гжсарка, никакъ не ми се харесва, казалъ стариятъ гжсакъ на гжшето стадо.

А Лисана — плѣсъ! съ пръчката гжсака по грѣбняка, — цапъ! гжсетата по крачетата... Намѣсто да ги закара на рѣката, откарала ги чакъ въ гората. И догдѣто тѣ да се усѣятъ, намѣрили се въ тъмната лисича дупка... Запушила Лисана съ камъни вратитѣ на кжщата си и почнала да надушва гжскитѣ една по една.

— Сега сте мои. Азъ ще ви изямъ. На дѣда и баба ни перце нѣма да дамъ...

— О, лисице, добра ни сестрице! продумалъ стариятъ гжсакъ. — Я ни вижъ, какви сме мършави: само кости и кожа! Като ни сега изядешъ, каква ли сладость ще разберешъ? — Я иди, милачка, при дѣда. Азъ зная, тебе ти прилѣга, излѣжи го да ти даде брашно, солъ и хлѣбъ.... Да ни похранишъ поне седмица, и ще видишъ, какъ ще затлъстѣемъ — салъ месо и масница... Па яжъ тогава, сестрице, по живо и здраво.... О, ти добра лисице, послушай ме, мила хубавице!

Лисицата се съгласила. Тя казала:

— Тукъ ви азъ оставямъ, тукъ да ви заваря. Мирно стойте и отъ нищо се не бойте! Ето ви и моитѣ хитри лисичета, тѣ ще ви пазятъ...

Лисана се запжтила къмъ селото.

„Па, па, па, па!
Лисиченца,
Сестриченца!
Имамъ гжсенца
Съ тлъсти гърбенца,